

PŘÍHODY Z BYTÍ

ANNA ČTVERÁKOVÁ

Anna Čtveráková

PŘÍHODY Z BYTÍ

CESTOVÁNÍ

Turecko

Odlétám se svou švagrovou do Turecka. Nabídky jsou veliké, ale výběr nechám na švagraši.

Už jsem kdysi v Turecku byla, ale je to už mnoho let. Tehdy nás byla větší parta – manžel a kolegyně z práce.

Tenkrát hned po příletu do Antalye nás samozřejmě přivítalo velké vedro - no tak paráda. Hned v recepci jsme zažili šok, když pikolík vzal mému muži kufr a ženských si ani nevšiml.

Ale můj muž je gentleman, tak děvčatům pomohl sám.

Hned druhý den jsme zažili další šok, přistoupil k nám večer jeden Turek, a že by byl o dvě z nás zájem... manžel že ne, že jsme všechny jeho... on se zeptal: „A to bez viagry?!“

A měli jsme od nich pokoj!

Také jsme si v recepci vyměňovali peníze... dostali jsme spoustu papírků, v tu chvíli jsme vlastně byli milionáři, měli jsme spoustu bankovek, ale hodnota nulová!

Ubytovali nás v krásném hotelu s ještě hezčím bazénem, každé ráno před snídaní jsem si chodila zaplavat, to jsem ještě nebyla líná...

Ještě jeden zážitek jsem tenkrát měla. Koupila jsem si takový pěkný komplet z Domu módy, červený s puntíky, fakt super, a byla z toho bezva fotka přímo z pobřeží Antalye.

Syn mojí kolegyně byl ředitel Čedoku, a když tu fotku viděl, moc se mu líbila, tak ji dal do příštího katalogu Čedoku.

To byla moje vteřinová chvíle slávy.

Tak a dost vzpomínání a hurá do současnosti. Dnes už nejsme ze všeho tak vyvalení a jsme lépe informovaní. Jaká asi bude změna po těch 25 letech?

No, moře je určitě na stále stejném místě, stále stejně kouzelné a zároveň zrádné, vzduch asi taky pořád úžasný. Proto se tam taky člověk trmácí, no ne?

Letíme úplně novým letadlem z Jihoafrické republiky, letušky černošky, mluvily jenom anglicky, bohužel my trochu německy a rusky z gymnasia... no, ale máme ruce a obličej...

Po vystoupení z letadla v Antalyi ještě 90 km do hotelu.

Nastupovaly jsme jako poslední, tak jsme seděly vzadu. Jak jsme vyjeli, tak hned šofér naboural, nijak to neřešil a jeli jsme dál. Bylo to už únavné, tak jsme usnuly.

Ha, když jsem se probudila, tak jsem zjistila, že mám úplně mokré tričko!!! No přesně jako Miss mokré tričko, ale zezadu, hahahaha... asi kapala klimatizace.

V hotelu jsme dostaly pokoj a honem vybalit. Ale ouha, ouha, otevřeme balkon a tam dole kachny, kva, kva, kva, no co to je? V Turecku? Tak to není vůbec příjemný, honem do recepce a chceme jiný pokoj... prý zítra, tak musíme vydržet... přežily jsme a ráno nás přestěhovali.

A po snídani hurá k moři! Počasí super, projdeme od hotelu podchodem a jsme tam.

U krásné Kleopatřiny pláže, u břehu kamínky a pak písčec... a dál už hloubka...

Já jsem tvrdý realista, a proto musím mít pevnou půdu pod nohama.

Plavat mě v mládí nenaučili, měla jsem starší rodiče, byla jsem už druhá v pořadí a vlastně mě nechtěli, tak už asi na mě nezbyla žádná energie. A taky už jsem se dvakrát topila, a tak jsem si vyrobila z hloubky fobii. Prostě do hloubky nejdu a basta.

Nevadí, jsem zvyklá, koupím si nafukovací kruh a budeme blbnout jako malé děti. Spadla lžička do kafička... no a pak opalování. To je vlastně strašná dřina, zepředu, zezadu, ze strany, hahaha... písek všude, i ve vlasech, v tašce a nechci líčit, kde všude...

Kdysi jsme měli v práci jednu kolegyni z Chorvatska, a ta když slyšela, že se po zdravém koupání v moři jdeme osprchovat do chlorované vody, tak dostávala přímo záchvaty.

Večer chodíme po procházkách a taky po občůdkách, i když je pořád 38 stupňů, leje z nás jak z vola, ale to se nedá nic dělat.

Já si vždycky udělám nějakou radost, hlavně v občůdkách se suvenýry. Ono v člověku, tedy hlavně v ženách, je taková nějaká touha hromadit věci... Já třeba mám pro radost takovou malou sbírečku mini peněženek a malých krabiček na léky, není to moc nákladný koníček a ani nezabere v bytě moc místa, stačí dva šuplíky. Ráda si to občas prohlížím, hned vím, kde jsem byla, a je toho opravdu dost, na krabičkách je obrázek města, státu a hned mám vzpomínku.

Dřív jsem sbírala pohledy z cest, a tak jsem teď sbírku rozšířila. A také mám ráda kabelky, často je měním podle oblečení. Jedna

známá herečka má taky takovou úchylku na kabelky, dokonce si nějaké i sama navrhovala. Slyšela jsem ji, když říkala, že najde kabelku i v poušti...

Umím odolat všemu... kromě pokušení...

A tak ubíhají dny a nás už určitě nečekají nějaké závratné objevy nebo nečekané dobrodružství. I když Turci jsou fešáci... jeden takový k nám najednou přišel, bylo ale jasné, že bude něco nabízet, to jsou tzv. naháněči, a jestli se nechceme podívat na nějaké věci z kůže, že pro nás večer přijedou a pak nás zase do hotelu odvezou... no nevím... Češi nás zrazovali, že nás budou nutit si něco koupit, ale já si chci něco koupit! Tak jsme večer se švagrovou vyrazily. Byly jsme pravda trochu nervózní, kam nás vezou, no není nám už 18, tak nám v tomhle směru určitě nic nehrozí... Ale člověk nikdy neví. Důchod by po nás nikdo nebral... no dobrý...

Měli opravdu spoustu nádherných věcí z kůže, hodně jsem toho vyzkoušela a nakonec jsem si vybrala a teď začalo to smlouvání...

Oni 1800 eur, já 300 eur... atd. Švagrová to nezná, a tak jenom koulela očima. Skončili jsme na 500 eurech a to bylo dost dobrý. Potom nás opravdu zase odvezli do hotelu, ale přesto jsme si oddychly, když jsme byly zase zpátky a celé.

Asi čtvrtý den jdeme na večeři, výtah dlouho nejel, hlad je sviňa, tak říkám, jdeme pěšky.

A já poslední čtyři schody nezvládla, někdo, asi děti, tam vylil vodu a já letěla a rozplácla jsem se jak široká tak dlouhá... Švagrová zařvala:

„Ježíšikriste!“ a začala mě zvedat a z druhé strany mně začala pomáhat muslimka v šátku. To bylo opravdu komické a absurdní.

Byla jsem ale pěkně naražená, samá modřina... ale byly tam turecké lázně, tak jsem se objednala a dávali mě tam dohromady.

Psala jsem domů, že chodím na turecké masáže. Syn se ptal: „A co jsou turecké masáže?“

Já na to: „No přece masáže od Turka...“

Ale musím říct, že byl úžasnej, modřinám se úspěšně vyhýbal, jako bonus mi udělal masku na obličej z mořských řas, určitě jsem omládlá aspoň o dva roky... a za ty čtyři dny mě dal slušně dohromady.

Poslední den v noci odjezd na letiště, v autě už bez sprchy na záda, let bezva a přílet Praha.

Můj muž nás vždycky sleduje na počítači, a tak ví skoro ještě dřív než my, že už sedíme na zadku. Syn nás rozvezl domů, hurá hurá, všude dobře, doma líp... ať žije Praha. Potom vybalit, vyprat, přebalit a vyrazit na chalupu. No nevím, nevím, teď je prý všude hodně myší...

Čas má plné kapsy překvapení...